

Інтерв'ю з Сергієм Притулою



Ці слова пролунали із уст великого математика, фізика, літератора та філософа Блеза Паскаля вже дуже давно, ще у далекому XVII столітті. Актуальними вони є і сьогодні. Однак мало є критикувати, мало сказати: не роби так. Потрібно ще додати: роби ось так. Баженніший Любомир (Гузар), звертаючись одного разу до журналістів, сказав: «Треба вміти говорити правду – це не лише розум чи здібність, це християнська чеснота. Мета не в тому, щоб просто сказати правду, а важливо застановити і поправити. Сказати, що хтось дурний і тим образити – це не штука, а сказати, щоб дурний захотів стати мудрим – це штука». У пропонованому інтерв'ю, дорогі читачі, ми намагалися піти схожим шляхом. Зрештою, зараз ви самі у цьому переконаєтеся!

«Весела історія»

Один молодий українець пішов до церкви, щоб посповідатись. Не встиг він зайти, як відразу отримав від доброї парафіянки пораду, яку ікону потрібно поцілувати. Нічого не вдієш, подумав він собі. Подякував за пораду і пішов.

Після сповіді став в чергу до причастя. Попереду нього – чоловік двадцять. Стоїть, щось своє думає, хор слухає. Підходить до нього жінка років сорока: «Складіть руки на грудях!» Довго не думаючи, він так і зробив, а потім знову подякував за увагу.

Після причастя наш герой вирішив не стояти в гурті людей, які вишикувались за проскурками, а відійти в глиб церкви, щоб там дочекатись, коли треба буде піти «під чашу». Коли він уже зробив декілька кроків, якась бабця спіймала його за руку: «Куди?!!! А під чашу?!». Йому нічого не залишалось, як тільки послухатися і знову подякувати за

турботу.

Коли він окинув оком люд в тій церкві, то побачив, що немає жодного парафіянина віком від 15-ти до 25-ти. Сергій, а так його звали, зрозумів, що у свої 35 був там наймолодшим.

Мораль

Героєм цієї історії був Сергій Притула. Після цієї події на своїй сторінці у Facebook він написав: «... Завдяки ось таким “порадницям” наша молодь йде куди завгодно: в іншу віру, в атеїсти, в секти і т.д., тільки не в церкву. Бо ти йдеш до Бога, а потрапляєш на “кастинг правильності перебування у храмі”. Так нагнівався, що треба знову йти сповідатись. Уфффф...»

Суб'єктивно це, чи об'єктивно, оптимістично, чи, може, песимістично, – мова зараз не про це. Ми не будемо давати черговий коментар: їх і так достатньо! Натомість тут спробуємо розкрити певну мораль цієї історії.

Роблячи логічний висновок можемо сказати, що інколи занадто вимогливе ставлення старшого покоління до «зберігання букви закону» може призвести до небажаних, а то й цілком негативних наслідків. Навіть дія, в основі якої лежить благий намір, може не принести очікуваного результату. Існує певна відмінність між тим, як ми сприймаємо наші вчинки, і тим, як їх сприймають інші. Тому коли я щось хочу сказати чи зробити, маю спершу добре подумати і оцінити «адресата мого послання». Інакше кажучи, чи буде це йому на збудування (пор. 1 Кор 14, 26-40).

Альтернативи

Нещодавно ми звернулись до Сергія Притули з прохання висловити свої думки стосовно волонтерства та війни на Сході, не оминули і релігійної проблематики. Сподіваємося, дорогі читачі, вам буде цікавим це інтерв'ю і ви зможете знайти у ньому щось корисне для себе.

1. Пане Сергію, Ви є телеведучим та актором, автором і співпродюсером, а від часу російсько-української війни стали ще й волонтером й активно допомагаєте українським військовим! Скажіть, будь ласка, що Вас мотивує та надихає до такої непростой праці у такий складний час?

Для того, щоб допомагати армії, мотивація не потрібна. Це нормальна поведінка громадянина держави, яку ця армія захищає. Якщо у мене є можливість акумулювати та освоювати кошти інших людей на допомогу нашим бійцям, то гріх цього не робити.

2. Хто Вас підтримує у волонтерській діяльності? Яка допомога для Вас є найціннішою? В чому Ви бачите недоліки волонтерства в Україні сьогодні? Чи маєте якісь плани, чітке бачення розвитку вашої волонтерської праці?

Підтримують люди. Тисячі, десятки тисяч людей. Якщо темпи допомоги будуть зберігатися на тому рівні, як є зараз, то незабаром перетну відмітку у 25 000 000 грн. зібраних коштів. Цінність допомоги не вимірюється за якоюсь шкалою. Якщо людина допомагає – це означає, що їй не байдуже. А розмір чи спосіб допомоги – це справа індивідуальна, залежить від можливостей.

Міркувати про недоліки волонтерського руху вважаю справою невдячною. А щодо своєї подальшої роботи у цьому русі, то якихось категоричних змін не буде. Хіба спробую трохи переорієнтувати придбання транспорту з європейського шроту на внутрішній ринок. Це буде дорожче, але, як показує практика, потім постійними витратами на ремонт тих дешевих машин, які приганяємо з Данії, Бельгії, Нідерландів, ми «докручуємо» їх вартість до місцевих цін.

3. Для читачів нашого журналу, та й взагалі для людей, котрим не байдужа ця війна на Сході, важливою і потрібною є певна адекватна оцінка того, що насправді відбувається на лінії вогню, адже знання правди приносить певність та мир. Поділіться, будь ласка, Вашими думками про те, що таке АТО та війна в Україні для Вас?

- Кому цікаво, хай сяде в машину і поїде на лінію розмежування, поспілкується з вояками і буде мати власне враження. Для чого мені зараз вголос про щось розмірковувати, якщо у нас є стільки теоретиків, які «затопчуть» мене своїми авторитетними думками!

4. Пане Сергію, в одному зі своїх інтерв'ю Ви заявили, що хочете боротися за позитивний імідж української армії, тому скажіть, який дух панує на територіях конфлікту, що відчувають наші воїни і, можливо, чого вони зараз очікують від нас: їхні мрії, прохання, застереження, побоювання?

Військовим важливо відчувати, що у них за спиною небайдужий тил. Хлопці виконують поставлені перед ними завдання. Наша ж справа не просто сприймати це як належне, а бути вдячними їм за це.

5. В українському суспільстві існують такі проблеми, як тенденційність та байдужість. На Вашу думку, як треба діяти і жити, щоб не зрадити «правді»? Що Вам допомогло подолати опір («будь такий, як всі»), а він, безсумнівно, був на Вашому шляху?!

У будь-якому суспільстві є прошарок інертних громадян. І є активні. Останні повинні своїми діями виводити перших зі стану анабіозу. Це нелегка справа, позаяк ти постійно наштовхуєшся на недовіру, кпини, критику, звинувачення у піарі тощо. Але коли ти знаєш, що твоє слово правдиве, то всі ці перепони з часом перестають відволікати.

6. Ваша діяльність як шоумена та громадського активіста тісно пов'язана з пропагуванням української мови. Чому це важливо?

Тому що я маю можливість прищеплювати любов до мови не шляхом законів, які часто викликають якісь протиріччя у суспільстві, а шляхом позитивної емоції. Я сто разів чув після концертів фразу: «мы даже не догадывались, что можна так смешно шутить на украинском». В тих регіонах, де українська зазвичай сприймалась, як мова, якою соромно розмовляти, ми (артисти) демонструємо, що українська – це мова успішних людей, це мова, якою можна творити щось хороше, що привертає увагу, що викликає захоплення. Для когось це новий горизонт, для когось - можливість зламати старі стереотипи. Зрештою, з часом ми маємо вийти на ситуацію, коли в державі українська мова стане спільним знаменником усіх громадян України.

7. Яким є місце віри і Церкви у Вашому житті та діяльності?

Не чільним, але важливим.

8. Чи можна в українському шоубізнесі залишатися добрим християнином, віруючою людиною? Чи часто виникають ситуації, коли доводиться йти на компроміс з совістю, Божими заповідями? Як Ви тоді поступаєте?

В контексті цього запитання мене важко назвати дуже добрим християнином. Оскільки питання компромісів – це буденна справа, ти постійно намагаєшся знайти золоту середину між власним сумлінням і роботою. Десь ти можеш залишитись вірним своїм принципам, десь ідеш на поступки. Бачите, дуже важко гнути свою лінію, якщо на протилежних шальках терезів лежить добробут кількох сотень людей знімальної групи. Думаю, там зверху мене розуміють і пробачають.

9. Чи Ви ніколи не відчували протиріччя, певного дисонансу між сценічним образом та Вашим «я» не для камери? Чи вони повністю гармонізують між собою?

Я маю можливість бути в кадрі самим собою.

10. Як Ви вважаєте, чому багато молодих людей стверджують, що їм некомфортно (нецікаво) у храмі? Як цьому зарадити? Що може зробити Церква, щоб стати «цікавішою» для сучасної людини?

Церква – доволі консервативний інститут. А суспільство дуже динамічно розвивається. Священикам потрібно змінювати застарілу риторику, якщо вони хочуть бачити у храмах молодь. Суть потрібно залишити незмінною, але подачу варто було б змінити. Коротше кажучи, один священник, який побажає зіграти у баскетбол із підлітками у вашому спальному районі, зробить для Церкви більше, ніж десять отців, які в цей час монотонно служитимуть виключно в приміщенні храму.

11. Чимало людей, а це видно з коментарів, читаючи про Вас та вашу діяльність,

пишаються Вами, у них виникають позитивні відчуття, їх переповнює надія та радість від того, що є такі українці, як Ви! Це справді так! Але скажіть, які свої мрії Ви ще не реалізували, що для Вас зараз є пріоритетним і найважливішим?

Хочу більше часу проводити з сім'єю. Але маю ще три невідкладні проекти, які хотів би реалізувати у коротко чи середньо тривалій перспективі. І тут знову починається пошук компромісу.

Дуже Вам дякуємо за розмову. Хай Бог благословить Вас у всіх починаннях.

Дякую й Вам та усім читачам часопису «Слово».

Сергій Дмитрович Притула – відомий шоумен та телеведучий. Народився 22 червня 1981 у Збаражі Тернопільської області. У 1997 посів друге місце на захисті наукових робіт у Малій академії наук України. Школу закінчив із золотою медаллю. 1998 року вступив до Тернопільської академії народного господарства. З 1998 розпочав працю на одній з тернопільських радіостанцій. Пізніше Сергій став директором центру при університеті, що опікується молодіжними ініціативами і проектами. Крім цього він активно брав участь у виступах команди КВН. З 2005 року починає працювати у столиці – спочатку на радію, відтак на телебаченні. Від початку російсько-української війни Сергій активно займається волонтерською діяльністю, збирає матеріальну допомогу від небайдужих громадян. Не раз особисто відвідував прифронтові зони допомагаючи українським військовим.

«Будьте вдячні тим, хто вказує вам на ваші недоліки». [інтерв'ю зі С. Притулою/ записав А. Козар] // СЛОВО №2 (72), червень-серпень 2017